CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
JULIANE KOKOTT
prezentate la 18 iulie 2007 [1]

I — Introducere

1. Prezenta cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 a Consiliului de asociere CEE-Turcia din 19 septembrie 1980 privind dezvoltarea asocierii (denumită în continuare „Decizia nr. 1/80”) și privește aspectul dacă persoanele „au pair” și studenții care desfășoară o activitate secundară se încadrează în domeniul de aplicare al acestei dispoziții.

II — Cadrul juridic

A — *Dreptul comunitar*

2. Acordul de asociere dintre Comunitatea Economică Europeană și Turcia (denumit în continuare „acordul de asociere”) a fost semnat la 12 septembrie 1963 la Ankara de Republica Turcia, pe de o parte, și de statele membre ale CEE și de Comunitate, pe de altă parte, și a fost încheiat, aprobat și confirmat în numele acesteia din urmă prin Decizia 64/732/CEE a Consiliului din 23 decembrie 1963 de încheiere a Acordului de asociere dintre Comunitatea Economică Europeană și Turcia [2].

3. Potrivit articolului 36 din protocolul adițional anexat la acordul de asociere, semnat la 23 noiembrie 1970, Consiliul de asociere adoptă reglementările necesare pentru asigurarea progresivă a liberei circulații a lucrătorilor între statele membre ale Comunității și Turcia, în temeiul principiilor consacrate la articolul 12 din acordul de asociere.

1 — Limba originală: germana.

2 — JO 1964, 217, p. 3685, Ediție specială, 11/vol. 1, p. 10.

4. În consecință, Consiliul de asociere a adoptat Decizia nr. 1/80 a Consiliului de asociere din 19 septembrie 1980 privind dezvoltarea asocierii [3].

5. Articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 prevede:

„(1) Sub rezerva dispozițiilor articolului 7 referitor la accesul liber al membrilor familiei sale la încadrarea în muncă, lucrătorul turc care este încadrat pe piața legală a muncii dintr-un stat membru:

— are dreptul, în acest stat membru, după un an în care a fost încadrat în muncă în mod legal, la reînnoirea permisului său de muncă, la același angajator, dacă acesta dispune de un loc de muncă;

— are dreptul, în acest stat membru, după trei ani în care a fost încadrat în muncă în mod legal și sub rezerva priorității ce trebuie acordată lucrătorilor din statele membre ale Comunității, să accepte o altă ofertă, din partea unui angajator, la alegerea sa, făcută în condiții obișnuite și înregistrată la serviciile de ocupare a forței de muncă din acest stat membru, în cadrul aceleiași profesii;

— beneficiază, în acest stat membru, după patru ani în care a fost încadrat în muncă în mod legal, de accesul liber la orice activitate salariată, la alegerea sa.” [traducere neoficială]

B — *Dreptul național*

6. Dispozițiile relevante cu privire la intrarea persoanelor „au pair”, respectiv a studenților sunt prevăzute în „House of Commons Paper” 395 (denumit în continuare „HC 395”).

7. Intrarea persoanelor „au pair” este reglementată de dispozițiile de la punctele 88-93 din HC 395. În dispoziția de la punctul 88, plasamentul „au pair” este definit drept acordul prin care o persoană cu vârsta cuprinsă între 17 și 27 ani sosește în Regatul Unit pentru a învăța limba engleză. O persoană „au pair” locuiește o perioadă determinată în cadrul unei familii anglofone, la care beneficiază de posibilități adecvate pentru a studia, contribuie la activitățile casnice ale familiei timp de cel mult cinci ore pe zi și primește în schimb o remunerație rezonabilă, beneficiind de două zile de odihnă pe săptămână.

3 — Decizia nu a fost publicată în Jurnalul Oficial, fiind reprodusă în: Oficiul pentru Publicații Oficiale ale Comunităților Europene, Acorduri de asociere și protocoale CEE-Turcia, precum și alte documente de bază, Bruxelles, 1992.

8. În temeiul dispoziției de la punctul 89, o persoană care solicită o autorizație de intrare în Regatul Unit în calitate de persoană „au pair" trebuie, printre altele, să nu aibă intenția de a avea reședința în Regatul Unit mai mult de doi ani în calitate de persoană „au pair", ci trebuie să aibă intenția de a părăsi Regatul Unit la sfârșitul ședерii sale în calitate de persoană „au pair".

9. Dispozițiile în materie de imigrație privind studenții sunt cuprinse în special la punctele 57-62 din HC 395.

10. În temeiul dispoziției de la punctul 57, persoana care solicită o autorizație de intrare în Regatul Unit în calitate de student trebuie să fi fost admisă să urmeze un ciclu de studii și să fie capabilă și să aibă intenția de a urma un ciclu de studii pe bază de program integral. Persoana trebuie să aibă intenția de părăsi Regatul Unit la sfârșitul studiilor; să nu aibă intenția de a exercita o activitate comercială sau de a se încadra în muncă, exceptând un post pe fracțiune de normă sau o activitate salariată pe perioada vacanțelor, care necesită autorizarea.

11. Potrivit dispoziției de la punctul 58, o persoană care solicită o autorizație de intrare în Regatul Unit în calitate de student poate fi admisă pe acest teritoriu cu condiția restrângerii dreptului acestei persoane de a se încadra în muncă. La punctul 4 din capitolul 3 al anexei A la Instrucțiunile Direcției de imigrație (Immigration Director's Instructions) sunt reglementate detalii suplimentare cu privire la acest aspect. O persoană care a obținut o autorizație de imigrare sau de ședere în calitate de student, cu condiția restrângerii dreptul acestei persoane de a se încadra în muncă (în locul unei interdicții de încadrare în muncă), dispune de un permis de muncă general, dacă activitatea salariată nu depășește 20 de ore pe săptămână în orice perioadă școlară.

III — Situația de fapt și acțiunea principală

12. Reclamanții din acțiunea principală sunt resortisanți turci care au obținut o autorizație de intrare în Regatul Unit pentru exercitarea unei activități în calitate de persoană „au pair" (doamna Payir), respectiv pentru urmarea unor studii (domnul Akyuz și domnul Ozturk).

13. În anul 2000, doamna Payir a obținut autorizația de intrare în Regatul Unit. Această autorizație de intrare era însoțită, printre altele, de condiția potrivit căreia doamna Payir nu era autorizată să se încadreze într-o muncă, remunerată sau neremunerată, diferită de cea desfășurată în calitate de persoană „au pair". Din momentul intrării sale în Regatul Unit, doamna Payir a fost angajată de două familii. Începând cu luna martie 2001, a fost angajată de a doua familie, pentru care a desfășurat o activitate salariată cu o durată cuprinsă între 15 și 25 de ore pe săptămână în activitățile casnice și la îngrijirea copiilor. În schimb, aceasta dispunea de cazare și de masă și obținea o retribuție de 70 GBP pe săptămână. Doamna Payir dorește să își continue activitatea la această familie.

14. Domnii Akyuz și Ozturk au intrat în Regatul Unit în 1999 și, respectiv, în 1997 în calitate de studenți. În acest scop, au primit autorizații de intrare urmate de eliberarea autorizațiilor de ședere, care prevedeau că persoanele erau autorizate să desfășoare o activitate salariată de maximum 20 de ore pe săptămână pe perioada școlară. În timpul studiilor, cei doi studenți turci au desfășurat o activitate salariată pe fracțiune de normă pe post de chelneri. Angajatorii acestora le-au propus o prelungire a contractelor de muncă.

15. Reclamanții au solicitat Secretary of State for the Home Department (Ministerul de Interne, denumit în continuare „Secretary of State") modificarea sau prelungirea autorizațiilor de ședere pentru a-și putea continua activitatea în Regatul Unit. Cererile au fost întemeiate pe articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80. Reclamanții au susținut că își desfășoară activitatea la același angajator de mai mult de un an și au solicitat continuarea activității la angajatorul respectiv.

16. Secretary of State a respins cererile. Refuzul a fost motivat de faptul că studenții care desfășoară o activitate salariată pe fracțiune de normă și persoanele „au pair" nu pot invoca prevederile articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80. Reclamanții au atacat în instanță aceste decizii de respingere. Administrative Court a High Court of England and Wales a admis aceste contestații și a anulat deciziile Secretary of State, cu motivarea că reclamanții intră în domeniul de aplicare al articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80. Împotriva deciziilor pronunțate de Administrative Court, Secretary of State a declarat apel la Court of Appeal.

IV — Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare și procedura în fața Curții

17. Prin Decizia din 15 iunie 2006, Court of Appeal a adresat Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Într-o cauză în care:

a) unui resortisant turc i-a fost eliberată o autorizație de intrare în Regatul Unit pentru o durată de doi ani în cadrul unui plasament „au pair", astfel cum este definită această noțiune de Normele privind imigrația adoptate de Regatul Unit;

b) autorizația sa de intrare includea dreptul de a fi încadrat în muncă;

c) a rămas încadrat în muncă în această calitate mai mult de un an în mod neîntrerupt la același angajator în cursul perioadei de validitate a autorizației sale de intrare;

d) această încadrare în muncă constituia o activitate economică reală și efectivă și

e) această încadrare în muncă se conforma legislației naționale privind încadrarea în muncă și imigrația;

în perioada în care a ocupat acest post, resortisantul turc:

i) era lucrător în sensul articolului 6 din Decizia nr. 1/80 a Consiliului de asociere, introdus prin Acordul de asociere între Comunitate și Turcia?

ii) se încadra pe piața legală a muncii din Regatul Unit în sensul acestui articol?

2) Într-o cauză în care:

a) unui resortisant turc i-a fost eliberată o autorizație de intrare în Regatul Unit conform normelor privind imigrația, în scopul de a-i permite să urmeze un ciclu de studii în această țară;

b) autorizația sa de intrare includea dreptul de a ocupa orice loc de muncă a cărui durată în perioada școlară, calculată pe perioada de muncă, nu putea depăși 20 de ore pe săptămână;

c) acesta a rămas încadrat în muncă mai mult de un an în mod neîntrerupt la același angajator în cursul perioadei de validitate a autorizației sale de intrare;

d) această încadrare în muncă constituia o activitate economică reală și efectivă și

e) această încadrare în muncă se conforma legislației naționale privind încadrarea în muncă și imigrația;

în perioada în care a ocupat acest post, resortisantul turc în cauză:

i) era lucrător în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 a Consiliului de asociere, introdus prin Acordul de asociere între Comunitate și Turcia?

ii) se încadra pe piața legală a muncii din Regatul Unit în sensul acestui articol?"

18. În procedura în fața Curții, alături de părțile din acțiunea principală, au prezentat observații scrise și orale Comisia Comunităților Europene, guvernul Regatului Unit, precum și guvernul german și guvernul olandez; în plus, guvernul italian a prezentat observații scrise.

V — Apreciere

19. Pentru a putea invoca drepturile prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80, persoana interesată trebuie să aibă calitatea de lucrător turc, să fie încadrată pe piața legală a muncii din statul membru gazdă și să desfășoare o activitate salariată în statul respectiv, conform eșalonărilor în timp menționate la articolul 6 alineatul (1). Instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă persoanele „au pair" și studenții care desfășoară o activitate secundară au calitatea de lucrători în sensul articolului 6 și dacă sunt considerați încadrați pe piața legală a muncii. În principal, această instanță solicită să se stabilească dacă, în vederea aplicării articolului 6 alineatul (1), prezintă importanță faptul că statul membru a autorizat intrarea în țară a unei persoane pentru a urma un ciclu de studii, respectiv, în cazul unei persoane „au pair", pentru a se perfecționa în limba statului gazdă.

20. Instanța de trimitere nu adresează o întrebare explicită cu privire la al treilea aspect prevăzut la articolul 6 alineatul (1), în speță noțiunea „încadrat în muncă în mod legal". Pentru a răspunde complet și definitiv la întrebarea instanței de trimitere, în cele ce urmează va fi abordat și al treilea aspect prevăzut la articolul 6.

A — *Calitatea de lucrător*

21. Conform unei jurisprudenţe constante, pentru interpretarea noţiunii de lucrător este avută în vedere interpretarea acestei noţiuni în dreptul comunitar [4]. Astfel, această noţiune are o semnificaţie comunitară şi nu trebuie interpretată restrictiv. Această noţiune trebuie definită pe baza criteriilor obiective care caracterizează raportul de muncă din perspectiva drepturilor şi obligaţiilor persoanelor interesate. Trebuie considerată lucrător orice persoană care exercită activităţi reale şi efective, cu excepţia activităţilor care sunt atât de reduse încât apar ca fiind pur marginale şi accesorii. Caracteristica esenţială a raportului de muncă în acest sens o constituie împrejurarea că o persoană îndeplineşte, într-o anumită perioadă, pentru o altă persoană şi sub îndrumarea acesteia, prestaţii în schimbul cărora primeşte o remuneraţie [5].

1. Persoanele „au pair”

22. În cazul unei persoane „au pair” care, asemenea reclamantei Payir, conform informaţiilor instanţei de trimitere, îngrijeşte copiii familiei gazdă şi efectuează activităţi casnice timp de 25 până la 30 de ore săptămânal, se admite, de regulă, calitatea de lucrător.

23. În contextul unui program săptămânal de lucru cuprins între 25 şi 30 de ore şi al unor prestaţii precum îngrijirea copiilor şi activităţile casnice, nu se poate considera că este vorba despre activităţi pur marginale şi accesorii, nici din punct de vedere al duratei activităţii şi nici al conţinutului acesteia. Dimpotrivă, este vorba despre o activitate reală şi efectivă în sensul noţiunii de lucrător.

24. Faptul că o persoană „au pair” nu desfăşoară o activitate cu normă întreagă nu se opune calităţii de lucrător a acesteia. În temeiul articolului 39 CE, Curtea s-a pronunţat deja în sensul că şi o persoană care ocupă un post pe fracţiune de normă trebuie considerată lucrător [6]. Această concluzie se aplică şi în contextul articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80. Argumentul decisiv este reprezentat de exercitarea unei activităţi economice reale şi efective, care să nu fie pur marginală şi accesorie.

4 — A se vedea Hotărârea din 26 noiembrie 1998, Birden (C-1/97, Rec., p. I-7747, punctul 23).

5 — Referitor la articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80, a se vedea, de exemplu, Hotărârea din 19 noiembrie 2002, Kurz (C-188/00, Rec., p. I-10691, punctul 32), şi Hotărârea Birden (citată la nota de subsol 4, punctele 25 şi 28).

6 — A se vedea Hotărârea din 23 martie 1982, Levin (53/81, Rec., p. 1035, punctul 16), şi Hotărârea din 3 iunie 1986, Kempf (139/85, Rec., p. 1741, punctul 11).

25. De regulă, o persoană „au pair” își va desfășura activitatea sub îndrumarea familiei gazdă.

26. Trebuie să se stabilească dacă această calitate de lucrător este contrară situației în care o persoană „au pair” beneficiază de o remunerație sub formă de cazare și masă gratuită, la care se adaugă o sumă de bani. Și reclamanta din acțiunea principală de la punctul 1 beneficiază, cu titlu de remunerație pentru activitatea prestată, de cazare și masă gratuită, precum și de o sumă de 70 GBP pe săptămână.

27. În jurisprudența sa cu privire la articolul 39 CE, Curtea s-a pronunțat deja în sensul că, pentru calificarea unei persoane drept lucrător, nu prezintă importanță dacă remunerația este acordată sub formă de masă și cazare gratuită, precum și de bani de buzunar [7].

28. Pentru interpretarea noțiunii de lucrător în sensul articolului 6 din Decizia nr. 1/80, în jurisprudența sa constantă, Curtea face referire la interpretarea acestei noțiuni în contextul articolului 39 CE. Nu există argumente conform cărora, în contextul Deciziei nr. 1/80, spre deosebire de cel al articolului 39 CE, ar prezenta relevanță pentru interpretarea noțiunii de lucrător faptul că remunerația este acordată sub forma mesei și a cazării gratuite, precum și a banilor de buzunar.

29. O calificare diferită drept lucrător pentru o persoană „au pair” nu este justificată nici de contextul special pentru plasamentul „au pair”. Un plasament „au pair” are ca scop principal deprinderea și perfecționarea cunoștințelor de limbă străină ale persoanei „au pair”, precum și schimbul cultural. Pentru o persoană „au pair”, plasamentul „au pair” este asociat în mare parte cu avantaje care depășesc limitele remunerației pentru activitatea desfășurată, sub forma mesei și a cazării gratuite, la care se adaugă bani de buzunar. Nici din perspectiva exclusivă a acestui aspect nu poate fi negată calitatea de lucrător a unei persoane „au pair”, întrucât și alte raporturi de muncă pot implica acordarea de beneficii pentru lucrător care depășesc plata salariului. De exemplu, în cazul unei activități desfășurate în străinătate, un asemenea beneficiu poate fi reprezentat de posibilitatea de a învăța o limbă străină sau, în general, de beneficiul de a acumula experiență profesională în străinătate.

30. În plus, o particularitate suplimentară a unui plasament „au pair” poate fi reprezentată de importanța deosebită care revine integrării în familia gazdă, aspect menționat și de guvernul italian. Din această perspectivă, poate fi realizată o paralelă cu jurisprudența Curții cu privire la calitatea de lucrător a

7 — A se vedea Hotărârea din 5 octombrie 1988, Steymann (196/87, Rec., p. 6159, punctul 12), și Hotărârea din 7 septembrie 2004, Trojani (C-456/02, Rec., p. I-7573, punctul 22).

membrilor de familie. Cu privire la aspectul dacă o persoană angajată la un membru al familiei sale are calitatea de lucrător în sensul tratatului, Curtea a subliniat caracterul decisiv al existenţei unui raport de subordonare specific raportului de muncă [8].

31. Astfel, o persoană „au pair" trebuie considerată, de regulă, lucrător în sensul prevederilor articolului 6 din Decizia nr. 1/80 [9].

32. În sfârşit, este necesar să se clarifice dacă este posibilă existenţa unor diferenţe în structura unui raport „au pair". Respectarea criteriilor noţiunii de lucrător de către o persoană „au pair" depinde de condiţiile concrete ale cauzei. Astfel, este de competenţa instanţelor naţionale să decidă, în mod definitiv, dacă, în speţă, sunt îndeplinite criteriile prevăzute pentru constatarea calităţii de lucrător.

2. Studenţii

33. Studenţii care, asemenea reclamanţilor de la punctul 2, desfăşoară o activitate salariată de 20 de ore pe săptămână pe post de chelneri şi care primesc o remuneraţie obişnuită, sunt lucrători în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80, deoarece aceştia desfăşoară o activitate economică reală şi efectivă în schimbul căreia primesc o remuneraţie. Faptul că ocupă doar un post pe fracţiune de normă nu se opune recunoaşterii calităţii de lucrători [10]. Deşi o activitate de 20 de ore săptămânal nu reprezintă o activitate cu normă întreagă, aceasta nu poate fi considerată o activitate pur marginală şi accesorie.

34. Studenţii care, suplimentar faţă de urmarea unui ciclu de studii, sunt încadraţi în muncă, sunt calificaţi de regulă drept lucrători, cu excepţia activităţilor care sunt atât de reduse încât se prezintă ca fiind pur marginale şi accesorii [11].

3. Paralelă cu cauza Bettray

35. Instanţa de trimitere face referire la Hotărârea Curţii în cauza Bettray şi solicită Curţii să stabilească dacă din hotărârea

8 — A se vedea Hotărârea din 8 iunie 1999, Meeusen (C-337/97, Rec., p. I-3289, punctul 15).

9 — A se vedea, cu privire la articolul 39 CE, Concluziile avocatului general Trabucchi, prezentate la 2 iunie 1976 în cauza Watson (118/75, Rec., p. 1201, punctul 2).

10 — A se vedea punctul 24 din prezentele concluzii.

11 — A se vedea şi Concluziile avocatului general Alber prezentate la 28 septembrie 2000 în cauza Grzelczyk (C-184/99, Rec., p. I-6193, punctul 70 şi următoarele), în care s-a considerat că studenţii care desfăşoară o activitate secundară sunt lucrători în sensul Tratatului CE.

respectivă se poate concluziona în general că statele membre pot institui sisteme care urmăresc un scop social primordial, al cărui efect constă în faptul că o activitate desfășurată în cadrul unui asemenea sistem nu poate fi considerată un raport de muncă în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80. Autorizarea activității secundare în cazul studenților sau posibilitatea unui plasament „au pair" ar putea fi considerată un sistem în acest sens.

36. În Hotărârea Bettray, Curtea s-a pronunțat în sensul că activitățile care reprezintă numai un instrument de reabilitare sau reintegrare în câmpul muncii a persoanei interesate nu pot fi considerate activități economice reale și efective [12]. Situația de fapt care a determinat Hotărârea Bettray se referea la o persoană care, din cauza dependenței de droguri, fusese angajată în conformitate cu dispozițiile naționale având ca scop oferirea de locuri de muncă pentru persoane care, din cauza situației lor personale, nu puteau lucra pe perioadă nedeterminată în condiții normale; în plus, persoana vizată nu fusese selectată pe baza aptitudinilor sale de exercitare a unei activități concrete, ci, dimpotrivă, desfășura activități adaptate capacităților sale fizice și intelectuale în cadrul întreprinderilor sau organizațiilor de muncă, create special pentru îndeplinirea unui obiectiv social.

37. Cu toate acestea, Curtea a subliniat unicitatea situației aflate la baza Hotărârii Bettray, concluzia formulată în Hotărârea Bettray fiind întemeiată numai pe particularitățile cauzei respective, fără să se urmărească direcția conturată în jurisprudență cu privire la interpretarea noțiunii de lucrător în dreptul comunitar; în consecință, hotărârea nu ar putea fi aplicată în situații care nu prezintă caracteristici similare cu cauza Bettray [13].

38. În cazul activităților desfășurate de persoane „au pair" și de studenți, este vorba, de regulă, despre activități economice reale și efective. Caracteristicile speciale din cauza Bettray nu se regăsesc în cazul studenților și al persoanelor „au pair". În consecință, nici din Hotărârea Bettray nu rezultă argumente pentru a refuza calificarea drept lucrători a persoanelor „au pair" și a studenților care desfășoară o activitate secundară.

B — *Activitatea salariată legală*

39. Potrivit jurisprudenței, noțiunea „activitate salariată legală" presupune o situație stabilă, iar nu precară, pe piața muncii din

12 — Hotărârea din 31 mai 1989, Bettray (344/87, Rec., p. 1621, punctul 17).

13 — A se vedea Hotărârea Birden (citată la nota de subsol 4, punctul 31).

statul membru gazdă şi implică, sub acest aspect, un drept de şedere necontestat [14]. Persoana vizată nu trebuie să se afle într-o situaţie precară care ar putea fi contestată în orice moment [15].

40. Conform informaţiilor furnizate de instanţa de trimitere, în speţă, reclamanţii dispuneau şi de un drept de şedere pe parcursul încadrării în muncă. În principiu, persoanele „au pair" şi studenţii nu se află într-o situaţie precară care să poată fi contestată în orice moment.

41. Guvernul olandez a susţinut în mod întemeiat că şederea unui student în statul membru gazdă pentru a urma un ciclu de studii este limitată în timp la durata studiilor respective. Această situaţie nu justifică însă caracterizarea şederii unui student ca fiind precară, care poate fi contestată în orice moment.

42. Într-adevăr, Curtea s-a pronunţat deja în sensul că pentru caracterizarea unei „activităţi salariate legale" nu prezintă relevanţă dacă lucrătorul este informat, încă din momentul autorizării intrării sale pe teritoriul naţional al statului membru gazdă, că şederea şi activitatea salariată ale acestuia sunt condiţionate de respectarea anumitor condiţii de timp şi materiale [16].

43. Simplul fapt că şederea în statul gazdă este prevăzută doar pentru o durată limitată nu înseamnă că şederea nu ar fi stabilă, fiind considerată precară.

44. Potrivit jurisprudenţei Curţii, o situaţie precară pe piaţa muncii este considerată, de exemplu, intervalul în care un lucrător ar rămâne temporar pe teritoriul statului membru respectiv şi ar desfăşura în acest stat o activitate salariată ca urmare a efectului suspensiv al acţiunii împotriva refuzului de acordare a autorizaţiei sale de şedere, până la soluţionarea litigiului [17].

45. Situaţia unei persoane „au pair" sau a unui student nu poate fi însă comparată cu această împrejurare.

14 — A se vedea Hotărârea din 20 septembrie 1990, Sevince (C-192/89, Rec., p. I-3461, punctul 30), Hotărârea din 6 iunie 1995, Bozkurt (C-434/93, Rec., p. I-1475, punctul 26), şi Hotărârea din 16 decembrie 1992, Kus (C-237/91, Rec., p. I-6781, punctele 12 şi 22).

15 — A se vedea Hotărârea Kurz (citată la nota de subsol 5, punctul 49).

16 — A se vedea Hotărârea din 30 septembrie 1997, Ertanir (C-98/96, Rec., p. I-5179, punctul 58).

17 — A se vedea Hotărârea Sevince (citată la nota de subsol 14, punctul 31) şi Hotărârea Kus (citată la nota de subsol 14, punctul 13), în care se statuează că rămânerea în statul de şedere pe parcursul procedurii de acordare a autorizaţiei de şedere nu îndeplineşte această condiţie.

C — *Încadrarea pe piața legală a muncii*

46. Conform unei jurisprudențe constante, noțiunea „piață legală a muncii” în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 implică necesitatea localizării raportului de muncă pe teritoriul unui stat membru sau existența unei legături strânse cu teritoriul respectiv [18].

47. S-a ridicat întrebarea dacă, prin cerința pieței *legale* a muncii, sunt impuse condiții care depășesc limita activității salariate legale. Curtea a răspuns negativ la această întrebare prin Hotărârea Birden [19]. Curtea a statuat că noțiunile „regulär” și „ordnungsgemäß” utilizate în versiunea în limba germană sunt sinonime.

48. Noțiunea „piață legală a muncii” desemnează toți lucrătorii care au respectat actele cu putere de lege și normele administrative ale statului membru gazdă și au astfel dreptul să exercite o activitate profesională pe teritoriul acestuia [20].

49. În sensul jurisprudenței Curții, noțiunea de piață legală a muncii nu ar putea fi interpretată în sensul că vizează piața generală a muncii, spre deosebire de o piață specifică având finalitate socială specială [21].

50. Faptul că activitatea unei persoane „au pair” și activitățile studenților, exercitate de regulă sub formă de activități secundare la urmarea unui ciclu de studii, prezintă, în principiu, particularități – prin finalitatea socială specială, fiind destinate (și) deprinderii limbii de către persoanele „au pair”, respectiv finanțării studiilor – nu afectează caracterul acestor activități pe „piața legală a muncii” în sensul articolului 6 din Decizia nr. 1/80.

D — *Concluzie intermediară*

51. Atât studenții, cât și persoanele „au pair” respectă astfel *prima facie* condițiile prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80.

18 — A se vedea Hotărârea din 30 septembrie 1997, Günaydin (C-36/96, Rec., p. I-5143, punctul 29), Hotărârea Birden (citată la nota de subsol 4, punctul 33) și Hotărârea Ertanir (citată la nota de subsol 16, punctul 39).

19 — A se vedea Hotărârea Birden (citată la nota de subsol 4, punctul 47 și următoarele), cu referire la diferitele versiuni lingvistice ale Deciziei nr. 1/80.

20 — A se vedea Hotărârea Birden (citată la nota de subsol 4, punctul 51), Hotărârea din 10 februarie 2000, Nazli (C-340/97, Rec., p. I-957, punctul 31), și Hotărârea din 26 octombrie 2006, Güzeli (C-4/05, Rec., p. I-10279, punctul 32).

21 — A se vedea Hotărârea Birden (citată la nota de subsol 4, punctul 51).

E — *Scopul intrării*

52. Cauzele de faţă prezintă însă o particularitate: statele membre care au participat la această procedură subliniază că autorizaţia de intrare nu este acordată în scopul angajării pe piaţa muncii. Pentru studenţi este permisă intrarea în ţară pentru a urma un ciclu de studii, iar încadrarea în muncă are doar caracter accesoriu, fiind destinată finanţării studiului. Autorizarea unei persoane „au pair" s-ar efectua pentru deprinderea limbii şi pentru schimbul cultural.

53. Prin urmare, este necesară examinarea efectelor produse de scopul principal al şederii la intrarea în statul gazdă asupra interpretării noţiunii de lucrător în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80.

1. Studenţii

54. Statele membre care au participat la procedură consideră că resortisanţilor turci cărora le-a fost autorizată intrarea în ţară pentru a urma un ciclu de studii, chiar dacă desfăşoară o activitate secundară, nu li se aplică articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80. Articolul 6 alineatul (1) s-ar referi numai la persoanele a căror intrare a fost autorizată în calitate de lucrători.

55. Guvernul olandez şi guvernul german fac trimitere în acest context la Directiva 2004/114/CE a Consiliului din 13 decembrie 2004 privind condiţiile de admisie a resortisanţilor ţărilor terţe pentru studii, schimb de elevi, formare profesională neremunerată sau servicii de voluntariat [22]. Articolul 17 alineatul (1) din această directivă prevede obligaţia statelor membre de a permite studenţilor din state terţe să exercite o activitate secundară care nu va fi sub 10 ore pe săptămână, sau echivalentul în zile sau luni într-un an.

56. Din conţinutul Directivei 2004/114 ar putea rezulta că legiuitorul comunitar nu consideră studenţii care desfăşoară o activitate secundară lucrători salariaţi, ci exclusiv studenţi, motiv pentru care, conform Deciziei nr. 1/80, studenţii nu pot fi consideraţi lucrători.

57. Aceste argumente nu sunt însă convingătoare. Pe de o parte, Directiva 2004/114 – care nu este obligatorie pentru Regatul

22 — JO L 375, p. 12, Ediţie specială, 19/vol. 7, p. 94, denumită în continuare „Directiva 2004/114".

Unit [23] – prevede în mod expres în articolul 4 alineatul (1) că directiva nu aduce atingere dispozițiilor mai favorabile ale acordurilor bilaterale. Având în vedere acest context, directiva nu justifică sub nicio formă o interpretare restrictivă a unei dispoziții cu aplicabilitate bilaterală. Pe de altă parte, cele două instrumente juridice se referă la un obiect diferit de reglementare. Deși Directiva 2004/114 reglementează cadrul minim în care studenții sunt autorizați să exercite o activitate secundară, nu este posibilă formularea unei concluzii cu privire la interpretarea și aplicabilitatea articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80.

58. Cu privire la Directiva 2004/114, guvernul german și guvernul olandez au afirmat totuși în mod suplimentar că, în cazul aplicării articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 studenților care, pe lângă participarea la un ciclu de studii, exercită o activitate secundară, obligația prevăzută de directivă în sarcina statelor membre de a autoriza exercitarea unei activități secundare de către studenți ar conduce la posibilitatea fiecărui student turc de a beneficia de drepturile prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din decizie. Decizia unui stat membru de a permite unui resortisant turc intrarea pentru a urma un ciclu de studii ar conduce, în sensul reglementării de la articolul 17 alineatul (1) din directivă, la dobândirea directă a unui drept de ședere permanentă pentru studentul respectiv – în măsura în care, pe parcursul studiilor cu o durată care corespunde de regulă termenului instituit prin articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80, acesta își valorifică dreptul de exercitare a unei activități secundare.

59. În acest sens, statele membre invocă jurisprudența Curții în sensul căreia decizia cu privire la autorizarea intrării inițiale și a primei încadrări în muncă și, prin urmare, decizia cu privire la acordarea, în favoarea unui resortisant turc, a posibilității de a dobândi succesiv drepturile prevăzute la articolul 6 alineatul (1), va fi adoptată de către statele membre [24].

60. În temeiul obligației instituite prin directivă de a autoriza exercitarea unei activități secundare de către studenții turci, statele membre nu mai pot decide în mod liber asupra *primei* încadrări în muncă a unui student. În cazul în care ar fi avută în vedere și aplicarea articolului 6 alineatul (1) din decizie, un student ar avea, în consecință, posibilitatea de a beneficia de un drept de ședere permanentă pentru a exercita o activitate salariată, fără ca statul gazdă să dispună, de regulă, de o libertate de apreciere a activității salariate și a continuării ședерii pentru desfășurarea activității. În acest sens, statele membre subliniază că unicul instrument de reglementare a politicii de pe piața forței de muncă cu privire la studenții turci și la eventuala intrare a acestora pe piața muncii, facilitată prin articolul 6 din decizie, ar fi reprezentat de un control mai strict al numărului de cetățeni turci pentru care se acordă autorizația de a urma un ciclu de studii, eventual cu o reducere semnificativă a numărului acestora.

23 — A se vedea considerentul (25) al Directivei 2004/114.

24 — A se vedea de exemplu Hotărârea Nazli (citată la nota de subsol 20, punctul 29), Hotărârea Ertanir (citată la nota de subsol 16, punctul 23) și Hotărârea Kus (citată la nota de subsol 14, punctul 25).

61. De asemenea, pe parcursul şedinţei, Comisia a răspuns la întrebarea cu privire la consecinţele rezultate din coroborarea Deciziei nr. 1/80 cu Directiva 2004/114. Deşi Comisia a afirmat însă că, în cazul unei activităţi de 10 ore pe săptămână, calitatea de lucrător ar fi negată, argumentele prezentate anterior cu privire la explicarea noţiunii de lucrător nu pot fi admise. Şi o activitate de 10 ore pe săptămână reprezintă o activitate economică reală şi efectivă care, în sensul definiţiei Curţii, nu este atât de redusă încât să fie pur marginală şi accesorie.

62. Aspectul dacă scopul specific al intrării studenţilor şi faptul că încadrarea în muncă prezintă numai un caracter accesoriu, fiind admisă pentru finanţarea studiilor, prezintă relevanţă pentru interpretarea noţiunii de lucrător, în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80, răspunsul întemeindu-se pe o interpretare orientată în funcţie de sensul şi scopul deciziei.

63. După cum s-a arătat mai sus, Curtea interpretează, în principiu, noţiunea de lucrător, în sensul articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80, prin raportare la principiile consacrate la articolele 39 CE şi 40 CE. În acest sens, Curtea se întemeiază pe articolul 12 din acordul de asociere, prin care părţile semnatare au convenit să aibă în vedere articolele 48, 49 şi 50 din Tratatul CEE (în prezent articolul 39 şi următoarele CE) pentru a asigura progresiv libera circulaţie a lucrătorilor în raporturile dintre părţi [25].

64. În cadrul articolului 39 CE, Curtea a statuat că, din perspectiva dreptului comunitar, prezintă relevanţă conţinutul activităţii desfăşurate, iar nu motivele pentru încadrarea în muncă [26].

65. Curtea s-a pronunţat însă şi în sensul că principiile consacrate la articolul 39 CE sunt aplicabile drepturilor acordate prin Decizia nr. 1/80 numai *în limita posibilităţilor* [27]. Astfel, Curtea a arătat că, la interpretarea deciziei, trebuie avute în vedere sensul şi scopul articolului 6 alineatul (1), precum şi scopul special al acordului de asociere [28].

25 — În acest context, Curtea menţionează şi articolul 36 din protocolul adiţional semnat la 23 noiembrie 1970, anexat la acord şi încheiat prin Regulamentul (CEE) nr. 2760/72 al Consiliului din 19 decembrie 1972 (JO L 293, p. 1, Ediţie specială, 11/vol. 1, p. 37).

26 — A se vedea Hotărârea Levin (citată la nota de subsol 6, punctul 21).

27 — A se vedea Hotărârea Kurz (citată la nota de subsol 5, punctul 30), Hotărârea Nazli (citată la nota de subsol 20, punctul 55), Hotărârea Bozkurt (citată la nota de subsol 14, punctul 20), şi Hotărârea din 23 ianuarie 1997, Tetik (C-171/95, Rec., p. I-329, punctul 20).

28 — Pentru diferenţierea între scopul acordului de asociere şi articolul 39 CE, a se vedea Concluziile prezentate de avocatul general Geelhoed la 12 septembrie 2006 în cauza Tum & Dari (C-16/05, Rep., p. I-7415).

66. Curtea a statuat în repetate rânduri că drepturile în domeniul încadrării în muncă și, prin urmare, în domeniul șederii, conferite prin articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80, au drept scop consolidarea progresivă a situației persoanelor vizate în statul membru în cauză [29].

67. Scopul articolului 6 alineatul (1) este acela de a conferi lucrătorului migrant, integrat progresiv pe piața muncii din statul gazdă, drepturi de ședere eșalonate în mod corespunzător. Aceste drepturi de muncă și de ședere prevăzute la articolul 6 alineatul (1) asigură astfel o protejare a încrederii legitime a lucrătorilor turci care se încadrează pe piața muncii din statele membre. Cu cât mai intensă este integrarea pe piața muncii, cu cât mai mare este necesitatea unei siguranțe de planificare și de protecție a încrederii legitime în ceea ce privește stabilitatea situației lor, cu atât mai extinse sunt drepturile care le sunt conferite de articolul 6 alineatul (1).

68. O situație similară din punct de vedere al intereselor și al necesității de protecție nu se constată însă în cazul unui student care se află pentru studii într-un stat membru și care desfășoară o activitate având numai un caracter incidental, deoarece scopul intrării în țară este studiul. Astfel, un student nu prezintă o necesitate similară de asigurare a protecției încrederii legitime, a siguranței de planificare și a consolidării situației sale în statul gazdă.

69. În condițiile unei interpretări teleologice a articolului 6 din decizie, trebuie avute în vedere și sensul, și scopul acordului de asociere, deoarece, pornind de la textul articolului 6, nu se admite o interpretare a acestei dispoziții care să contravină obiectivelor acordului de asociere.

70. În temeiul articolului 2 alineatul (1) din acordul de asociere, acordul are drept scop „să promoveze consolidarea continuă și echilibrată a relațiilor comerciale și economice dintre Comunitate și Republica Turcia, ținând seama pe deplin de necesitatea de a asigura dezvoltarea accelerată a economiei acestui stat, precum și ridicarea nivelului de ocupare a forței de muncă și a condițiilor de trai ale poporului turc”. [traducere neoficială]

71. Se constată că respectarea acestor obiective este încălcată în mai multe privințe în cazul în care studenții care desfășoară o activitate secundară sunt incluși în domeniul de aplicare al articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80, având drept consecință

29 — A se vedea, de exemplu, Hotărârea din 10 ianuarie 2006, Sedef (C-230/03, Rec., p. I-157, punctul 34), și Hotărârea Tetik (citată la nota de subsol 27, punctul 21).

faptul că, în cazul în care au lucrat pe parcursul studiilor cu respectarea condițiilor prevăzute la articolul 6 alineatul (1), ar beneficia, conform articolului 6 alineatul (1) a treia liniuță, după o perioadă de patru ani în care au fost încadrați în muncă în mod legal, de accesul liber la orice activitate salariată, la alegere.

72. Cu privire la acordarea dreptului de ședere pentru studenții turci admiși la studiu în statele membre, argumentul principal pentru a promova „dezvoltarea accelerată a economiei acestui stat, precum și ridicarea nivelului de ocupare a forței de muncă și a condițiilor de trai ale poporului turc" este reprezentat de pregătirea tinerilor absolvenți universitari turci, care, după încheierea studiilor, să valorifice, să transmită și să aplice informațiile și cunoștințele dobândite în domeniul economiei, cercetării și învățământului în țara lor de origine și, prin urmare, în societatea turcă.

73. Aceste obiective comune urmărite de părțile la acordul de asociere ar fi încălcate dacă, în urma interpretării articolului 6 din decizie, s-ar admite un sens al reglementării conform căruia, prin integrarea studenților care își finanțează studiile prin activități secundare, s-ar crea o situație favorabilă pentru a rămâne în statul gazdă. În loc să revină în țara de origine pentru a valorifica cunoștințele dobândite, ar exista temerea că, în condițiile unei interpretări în acest sens a reglementării, numeroși studenți turci ar opta să rămână în statul gazdă în vederea încadrării în muncă în statul respectiv. Astfel, ar fi afectat obiectivul acordului de asociere reprezentat de dezvoltarea accelerată a economiei acestui stat, precum și ridicarea condițiilor de trai ale poporului turc.

74. Cu privire la interpretarea noțiunii de lucrător, nu se constată existența unei similitudini depline a sensului din articolul 39 CE și a celui din articolul 6 din Decizia nr. 1/80. Resortisanții turci aflați pe teritoriul unui stat membru cu scopul de a urma un ciclu de studii, pentru care beneficiază de dreptul exercitării unei activități secundare în vederea finanțării studiilor, nu sunt incluși în domeniul de aplicare al articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 nici în situația în care, în condițiile unei aprecieri izolate a activității lor secundare, prezintă caracteristicile lucrătorilor în sensul articolului 39 CE.

75. Această concluzie rezultată în urma interpretării justifică, pe baza unor argumente suplimentare, consecințe pozitive atât pentru studenții turci vizați, cât și cu privire la obiectivele de ansamblu urmărite prin acordul de asociere. Având în vedere că nu se impune o eventuală limitare a numărului de studenți pe baza considerentelor politicii de pe piața forței de muncă, un număr mai mare de studenți turci dispun de posibilitatea

de a studia într-un stat membru. Prin posibilitatea de a lucra în paralel cu efectuarea studiilor pe o scară mai mare și, astfel, prin posibilitatea finanțării proprii a studiilor în statul gazdă, se asigură opțiunea de a studia în statele membre nu numai pentru studenții cu situații familiale favorabile.

76. Această concluzie nu este contrazisă de jurisprudența Curții, în sensul că limitările în timp stabilite de statele membre sau declarațiile formulate de lucrător la intrare potrivit cărora va părăsi teritoriul după un anumit interval sunt irelevante în contextul articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80. Pentru acest motiv, este întemeiată concluzia Curții în sensul că domeniul de aplicare al articolului 6 ar fi supus aprecierii arbitrare a statelor membre, în cazul în care s-ar considera că aceste limitări în timp, respectiv declarații ar produce efecte asupra aplicabilității articolului 6. Situația de față este însă diferită deoarece, conform argumentelor întemeiate expuse de guvernul olandez, șederea studenților este limitată prin definiție la durata studiului, astfel încât limitarea în timp nu are nicio legătură cu intervalele menționate la articolul 6.

77. Nici hotărârile Curții prin care s-a statuat, în anumite cazuri, că statele membre nu au dreptul să refuze prelungirea permiselor de muncă și de ședere cu justificarea că intrarea și ședera nu ar fi admisă pentru alte motive decât încadrarea într-o activitate salariată [30], nu se opun concluziilor rezultate în urma interpretării, menționate mai sus, întrucât, pe baza argumentelor Curții cu privire la această categorie de situații de natură diferită nu rezultă un principiu general conform căruia scopul autorizațiilor de intrare și de ședere acordate inițial nu trebuie să prezinte relevanță în nicio situație. Dimpotrivă, prin jurisprudența sa în sensul că, pentru interpretarea deciziei, sunt aplicabile principiile consacrate în articolul 39 CE *în limita posibilităților*, Curtea s-a pronunțat în sensul că, în locul unei generalizări schematice, se va ține seama de situația specifică.

78. Una dintre cauzele soluționate a privit, de exemplu, un lucrător căruia i-a fost aprobată intrarea și încadrarea în muncă într-un stat membru pentru a acumula experiență profesională la întreprinderea-mamă a angajatorului său turc [31]. Spre deosebire prezenta cauză, în care intrarea s-a efectuat în scopul urmării unui ciclu de studii, unui lucrător i-a fost admisă intrarea în vederea implicării într-o activitate economică, astfel încât a fost apreciată numai semnificația motivelor din perspectiva activității comerciale desfășurate. Întrucât Curtea nu a considerat relevante motivele activității comerciale desfășurate, această hotărâre nu prezintă pertinență pentru prezenta cauză.

30 — A se vedea Hotărârea din 30 septembrie 1997, Günaydin (citată la nota de subsol 18, punctul 52), Hotărârea Kus (citată la nota de subsol 14, punctul 52) și Hotărârea Kurz (citată la nota de subsol 5, punctul 56).

31 — Hotărârea Günaydin (citată la nota de subsol 18).

79. Într-o altă cauză, a fost admisă intrarea unui resortisant turc în scopul încheierii căsătoriei, după divorţ acesta solicitând prelungirea autorizaţiei de şedere şi a permisului de muncă [32]. Nici în măsura în care Curtea a reţinut în acea cauză că cererea de prelungire nu poate fi respinsă prin invocarea argumentului că intrarea a fost autorizată pentru motive diferite de exercitarea unei activităţi comerciale, această hotărâre nu este pertinentă în speţă, deoarece intrarea în vederea încheierii căsătoriei nu poate fi comparată cu o intrare pentru a urma un ciclu de studii, iar intrarea în vederea încheierii căsătoriei nu urmăreşte, prin definiţie, o şedere limitată în timp, ci o şedere permanentă, întemeiată pe o aşteptare legitimă care necesită protecţie. Pentru acest motiv, o intrare în vederea încheierii căsătoriei nu este similară unei intrări pentru a urma un ciclu de studii, motiv pentru care nu se recomandă o egalitate de tratament în sensul articolului 6.

80. În cauza Kurz, a fost acordată o autorizaţie de intrare pentru absolvirea unui curs de instalator pentru instalaţii tehnico-sanitare şi de gaze [33]. Numai la prima vedere pare să existe o anumită similitudine între cauza respectivă şi intrarea pentru a urma un ciclu de studii, fiind vorba despre o intrare în scop de instruire. Diferenţa determinantă între cele două forme de instruire, care justifică o relevanţă diferită a scopului iniţial al intrării pentru a se decide prelungirea dreptului de şedere, respectiv pentru aplicarea articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80, este reprezentată însă de gradul ridicat de apropiere al instruirii profesionale de activitatea comercială care – în special ca urmare a cadrului extins al activităţii practice şi al organizării raporturilor de instruire – lasă impresia că pregătirea profesională este o etapă finală pentru activitatea profesională: în definitiv, intrarea în scopul participării la o activitate de instruire reprezintă o intrare în vederea încadrării în muncă. Pentru acest motiv, nici această situaţie nu este comparabilă cu intrarea pentru a urma un ciclu de studii din punctul de vedere al includerii în articolul 6.

81. Nu rezultă o concluzie diferită nici din hotărârea Curţii în cauza Eroglu [34], având ca obiect dreptul de şedere acordat conform articolul 7 alineatul (2) din Decizia nr. 1/80. Articolul 7 alineatul (2) conferă copiilor lucrătorilor turci care au absolvit un curs de formare profesională în statul gazdă, independent de durata şederii în ţara respectivă, dreptul de a întreprinde demersurile necesare pentru ocuparea oricărui post vacant, în măsura în care unul dintre părinţi desfăşura o activitate salariată legală în ţara respectivă de cel puţin trei ani. Deşi Curtea s-a pronunţat în sensul că, pentru valorificarea acestui drept, nu prezintă relevanţă scopul acordării autorizaţiei de intrare şi de şedere persoanei vizate, aceasta aplică în mod corespunzător obiectivul urmărit prin articolul 7 alineatul (2), respectiv prin acordul de asociere, în speţă garantarea securităţii, încrederii şi stabilităţii pentru familiile lucrătorilor turci care desfăşoară o activitate salariată într-un

32 — Hotărârea Kus (citată la nota de subsol 14).

33 — Hotărârea Kurz (citată la nota de subsol 5).

34 — Hotărârea din 5 octombrie 1994, Eroglu (C-355/93, Rec., p. I-5113).

stat gazdă. Articolul 7 alineatul (2) se referă astfel la situația specială a copiilor lucrătorilor turci care au absolvit un curs de formare profesională în țara gazdă. În acest context, nu ar corespunde obiectivelor menționate o aprobare a continuării șederii numai pentru persoanele care au beneficiat de o autorizație de intrare inițială pentru reîntregirea familiei, nu însă și pentru persoanele care au beneficiat de o autorizație în scop de studii. O situație similară din punct de vedere al intereselor care justifică lipsa de relevanță a scopului intrării inițiale nu se constată nici în cazul articolului 6 alineatul (1), care prezintă un caracter general. Astfel, jurisprudența Curții cu privire la articolul 7 alineatul (2) permite luarea în considerare a scopului intrării, în sensul articolului 6 alineatul (1).

2. Persoanele „au pair”

82. În sfârșit, trebuie să se răspundă la întrebarea dacă se impune o restricționare teleologică și în cazul intrării pentru a desfășura o activitate în calitate de persoană „au pair” — conform argumentelor anterioare — care va respecta frecvent, în situația concretă, condițiile privind noțiunea de lucrător în sensul articolului 39 CE, în contextul noțiunii de lucrător prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80.

83. Spre deosebire de intrarea pentru a urma un ciclu de studii, din perspectiva scopului și a sensului acordului de asociere nu se constată însă existența unor argumente pentru o interpretare diferită a noțiunii de lucrător conform articolului 39 CE. Desfășurarea unei activități de o persoană „au pair” reprezintă, în sine, implicarea într-o activitate economică. Curtea s-a pronunțat deja în Hotărârile Kurz și Günaydin cu privire la raportul de instruire și la acumularea de experiență profesională în străinătate la compania mamă – după cum s-a arătat – că o anumită motivare pentru implicarea în această activitate economică nu poate influența calificarea drept lucrător în sensul articolului 6. Pentru acest motiv, calitatea de lucrător nu poate fi influențată de faptul că, prin șederea în calitate de persoană „au pair”, se urmărește cu precizie acumularea de experiențe culturale și aprofundarea cunoștințelor de limbă.

84. Nu există nici riscul ca eventualele limitări temporale ale dreptului de ședere pentru persoane „au pair” pentru o perioadă de cel mult un an impuse de statele membre, determinate de calitatea de lucrător în temeiul articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80, să producă efecte negative asupra schimbului cultural urmărit prin acordul de asociere, deoarece, având în vedere conceptul de bază al noțiunii „au pair”, obiectivele urmărite prin șederea în calitate de persoană „au pair” sunt atinse, de regulă, pe parcursul unei șederi limitate la o durată de un an.

F — *Concluzie intermediară*

85. Un resortisant turc care intră într-un stat membru pentru a urma un ciclu de studii și care desfășoară o activitate salariată cu caracter incidental nu intră în domeniul de aplicare al articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80. În schimb, intrarea în țară pentru a desfășura o activitate în calitate de persoană „au pair" nu justifică refuzul de includere în domeniul de aplicare al articolului 6 alineatul 1.

VI — Concluzie

86. Având în vedere argumentele prezentate, propunem Curții să răspundă Court of Appeal după cum urmează:

„1) Un resortisant turc autorizat să intre într-un stat membru pentru a desfășura o activitate în calitate de persoană „au pair" este încadrat pe piața legală a muncii și face obiectul domeniului de aplicare al articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80 în cazul în care exercită o activitate reală și efectivă sub îndrumarea altei persoane, în schimbul căreia primește o remunerație.

2) Un resortisant turc autorizat să intre într-un stat membru pentru a urma un ciclu de studii și care, în plus față de studii, desfășoară și o activitate secundară nu este inclus în domeniul de aplicare al articolului 6 alineatul (1) din Decizia nr. 1/80."